

Magyarok Nagyasszonya 2014.

Édesanyja, Nagyasszonya igaz magyar fiaknak,
Patrónája, pártfogója régi magyar hazánknak!
Te Hozzád járulunk, sírva leborulunk,
Légy anyja fiaidnak!

Ma, a katolikus magyar nép nemzetünk Patrónáját, Magyarok Nagyasszonyát ünnepli. XIII. Leó pápa a magyar nemzet ezeréves fennállásának ünneplése, a milléneum alkalmából, 1986-ban engedélyezte, az ezeréves fennállásáért hálás magyar népnek, hogy Magyarok Nagyasszonya ünnepét, rangos ünnepként, minden évben megünnepeljük.

A Magyarok Nagyasszonyának tisztelete a kereszténnyé válásunk kezdetéig nyúlik vissza. Szent István király a Magyarok Nagyasszonyának ajánlotta országunkat. A Hardwick legenda szerint így imádkozott: „Ég királynője, a jelen-világ újjászervezője, végső könyörgésemben a szent egyházat a püspökökkel és papokkal, az országot a néppel és az urakkal a Te oltalmadra bízom, nekik utolsó istenhozzádot mondva lelkemet a te kezébe ajánlom.”

Az ő példáját követte a Szűz-anya tiszteletében ezer éven át történelmünk szinte valamennyi nagyja.

Nagy Lajos királyunk Máriazellben kegyhelyet építtetett Máriának. S e kegyhelyre sok magyar zárandokolt el az évszázadok folyamán és sok magyar még ma is. E kegytemplomban, a Szent László kápolnában nyugodott sokáig a magyar földben el nem temethetett szentéletű, s vértanú főpap, Mindszenty Bíboros is.

Csak kevesen tudják azt is, hogy a hazánkat és Európát megmentő Hunyadi János rózsafüzéért hordott a kardján. Hogy csíksomlyói kegytemplomot ő építtette.

Azt sem szoktuk emlegetni, hogy Mátyás király rózsafüzérét ma is őrzik a Csehországi Budovice városában, S hogy híres fekete hadseregének zászlóit a Magyarok Nagyasszonyának a képe díszítette.

Joggal állapította meg a nagy magyar püspök, Prohászka Ottokár, hogy "Valami sajátosan magyar kegyelet füzte hitvalló őseinket a Szűzanyához. Harcban álló magyar csapatokban este a tábornokok mellett hangosan imádkozták a harcokban edzett hős eleink imára kulcsolt kezekkel a rózsafüzéret! Zászlóinkon ott tündökölt a Boldog-asszony képe, és ha harcainkban el kellett volna vesznünk, zászlaja lett volna szemfedőnk, s csendítésünk az Áve Mária estharangszava.

De nem veszünk el! És ezt, a több mint ezeréves fennmaradásunkat itt a Kárpátok medencéjében, neki köszönhetjük.

Nemzetünk iránta érzett hálája állíttatta az esztergomi bazilika előtt, a pilisi hegyekre tekintve, Szent István egykori várának magasán a Magyarok Nagyasszonya szobrát. Mi hívő magyar katolikusok édesanyánk fejére tettük Szent István koronáját, vállára a koronázási palástot, kezébe a magyar jogart és földgömbön arra a pontra állítottuk, ahol édes hazánk áll.

Ezzel fejezzük ki szimbolikusan azt, hogy mindenünket neki adtuk, reá bíztuk legnagyobb értékeinket, kincseinket, egész népünket, önmagunkat. Mert történelmünk folyamán oly sokszor megtapasztaltuk már, hogy Ő a mi népünk Patrónája, égi oltalmazója.

De kérdem én: mondhatjuk még ma is, hogy ő a mi Patrónánk, hogy mi Mária országa, Regnum Marianum vagyunk még ma is?

Ne higgyük, hogy a Máriát nem tisztelő népnek Mária továbbra is ugyanolyan hathatós Patrónája marad, mint korábban. S főleg ne higgyük azt, hogy Mária majd helyettünk is cselekedni fog. Nem! Ő mindig azt mondja az Őt tisztelőknak, amit a kánaáni menyegzőn mondott: „Tegyétek azt, amit fiam mond!”

És ebben van a mi reményünk. Mert ha nem is az egész ország, de még számosan ebben az országban, igaz tisztelői vagyunk Máriának, s azt tesszük, amit Fia Jézus Krisztus mond. S azért kell fáradoznunk, s imádkoznunk, hogy ha már nem is minden honfitársunk, de mégis egyre többen, tegyünk azt, amit Mária Fia, Jézus Krisztus mond és tanít, s akkor hazánk, újra Mária országa lesz, Mária pedig hathatós égi Patrónánk.

Nagyasszonyunk, hazánk reménye,
Bús nemzeted zokogva esd,
Minden reményünk csak Te vagy,
Szent Szűzanyánk, ó, el ne hagyj! Ámen